

som han fremkom med, det halter bethdeligt, og det halter saaledes, at jeg ikke noget Dieblift trivler om, at selv den ærede Rigsdagsmand ved nærmere Overveielse vil finde, hvor meget det halter. Eller hører den ærede Rigsdagsmand ikke selv til dem, der for en 12, 16, 18 eller 20 Aar siden arbejdede for en fri Forsfatning til Trods for alle de Hindringer, som dengang stillede sig imod os, uagtet vi dengang havde en mægtig absolutistisk Regjering stift imod os, der brugte alle de mægtige Midler, over hvilke den var Herre, til at undertrykke den Discussion, den Arbejden paa en fri Forsfatning, som dengang sandt Sted i Folket. Og sagde den ærede Rigsdagsmand dengang — nei, til Være for ham selv, sagde han ikke, — jeg vil ikke arbejde i denne Trædemølle, hvor vi have Regjeringen og Alt imod os, og hvor vi kun frembringe Bind ved vort Arbejde? Vi have, siger den ærede Rigsdagsmand, for Diebliftet Regjeringen og det andet Thing og meget Mere imod os; ja, han betragter Sagen halvvejs som opgivet af os selv, halvvejs eller heelvejs som opgivet baade af Folket og af Pressen; men vi have dog ikke større Modstand nu, end den Modstand var, som jeg før gjorde opmærksom paa. Det er desuden ikke sandt, naar den ærede Rigsdagsmand siger, at vi kun have malet Bind og kun vilde male Bind paa den Trædemølle, han fremstiller for os; thi vi have dog seet, at der hos Regjeringen og i Landstinget har til sin Tid og, som det synes, tildeels endnu hos Regjeringen, vist sig en vis Tilbøielighed til at gaae ind paa en Tvangsløst, en Tilbøielighed, som mulig ikke havde fundet Sted, naar ikke Folkethinget stadig med saa stor Bedholdenhed og med saa stor Bestemthed havde erklæret sig for Fæstevæsenets Aflysning og for denne Aflysningens Betimelighed og Nødvendighed. Vi have ved disse ideligt gjentagne, bestemte Erklæringer dog nopaatvirelig indvirket baade paa Regjeringen og Landstinget, og det er ikke at male Bind, naar vi fremkalde en saadan Indvirkning. Men, siger den ærede Rigsdagsmand, vi have halvvejs selv opgivet Sagen, og Folket, Pressen har opgivet Sagen; ja, jeg vil ikke gjøre den ærede Rigsdagsmand til en Professor Schouw,

og jeg vil endnu mindre gjøre mig selv til en Algreen Usting; men jeg vil minde om, hvad Algreen Usting engang sagde om Professor Schouw, at hans Stemme veiede saameget som Titusindes. Jeg vil ikke sige om den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), at hans Stemme veier saameget som Titusindes, men selv om den kun veiede saameget som 10 Stemmer, 10 Stemmer i Thinget eller udenfor Thinget eller hvorsomhelst, saa, naar han opgiver, hvad han i en Række af Aar har støttet og styrket og kæmpet for — og han vil dog maaskee selv mindes den Tid, da han her i Folkethinget sagde, at med Hensyn til Fæstevæsenets Aflysning ere vi allesammen Bøndervenner — naar han, siger jeg, opgiver denne Sag, ja, saa opgive de, der slutte sig nærmest og nær til ham i Thinget og udenfor Thinget, Sagen med ham, og saa vil han have let ved at forklare, hvorfor Sagen i Thinget og i Pressen kan synes at staae svagere end den har staaet tidligere. Men har han saa Forklaringsgrunden, saa maa han ogsaa indrømme, og saa maa han ogsaa anerkende, at han selv bærer en god Deel af Skylden for, at Sagen staaer mindre heldigt stillet nu, end den har staaet stillet tidligere. Den ærede Rigsdagsmand talte om, at det var en let Sag at fremlægge et ældre Lovforslag aldeles uforandret; ja, ganske vist! det er en let Sag, men det er ogsaa en let Sag at paavise eller propheterere, hvilket af Delene det nu skal gjælde for, at Sagen, baade i og udenfor Thinget, savner den varme Understøttelse, som den før har havt, naar man selv trækker sig tilbage og, idet man trækker sig tilbage, trækker dem med sig, der have staaet En nærmest og nær. Jeg for mit Vedkommende omfatter den foreliggende Sag med den samme Følelse og Overbeviisnings Varme, hvormed jeg allerede i en lang Række af Aar har omfattet den. De, der endnu ikke — og jeg haaber, det vil være Mange — ere fuldstændig skræmmede ved denne Trædemølle, der kun skulde male Bind, som den ærede Rigsdagsmand fra Nykjøbing (Monrad) igaar foreholdt os, — de, som endnu ikke, siger jeg, ere fuldkommen skræmmede af ham, og jeg haaber, som sagt, at det vil være Mange,